

ВИПУСКНИКИ 2012!

Фото на згадку: ректор університету з магістрами, які отримали дипломи з відзнакою

Радію від смутку березово-ніжного,
І спомини стиха у сутінках струшую,
І думаю: як-то тепер, у Ніжині?
Проціджую спогади стиха крізь душу я.

Там небо стоїть волошково-усміхнене
І промені пестять каштанові кучері.
У сквері там – гомінко, в кленах – затінено,
І понад Остром вербенята засмучені...

Віталій Пригоровський

Як проводжали ці засмучені вербенята випускників попередніх років, так і сьогодні їхнє плакуче гілечко стиха шепоче: «Випускники, 2012, у добру вам путь!». 5 червня 2012 року в стінах Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя відбулося вручення дипломів. Як і кожного року, було сказано багато гарних, теплих, надзвичайно проникливих слів, безліч побажань і прагнень, мрій і сподівань. І неймовірна атмосфера радісного смутку, яка сріблястою хмаркою весь день снувала в повітрі від нового до старого корпусу разом із зграйками щасливо-переляканих, по-святковому вбраних випускників та поважних, сповнених тихого смутку і мудрого спокою викладачів.

Кожного року такі дні неминуче очікувані, переливчато радісні і незбагненно сумні. Ці дні бувають у житті кожного студента, коли він, отримавши диплом, покидає поріг рідної альма матер і йде завітчано-закоханий у життя з блиском в очах шукати свою стежину і свою дорогу, чи просто щось своє, але обов'язково щасливе.

Погляньте на них, вони молоді, красиві, талановиті, вони — фахівці своєї справи. І сьогоднішній день — один із найважливіших у їхньому житті. Сьогодні вони йдуть у великий світ, залишивши позаду щасливі і хвилюючі студентські будні, вимогливих і майже рідних викладачів, своє студентське товариство, своє романтично-щасливе,

або не дуже, кохання, свою незабутню і неповторну студентську юність. Перед ними відкриті усі дороги і усі шляхи...

Шановні випускники 2012 року, нехай усі дороги вестимуть вас до щастя і добра, а ваша альма матер — Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя — завжди чекатиме на вас і пишатиметься вашими успіхами!

Ірина Кириченко,
провідний фахівець
соціально-гуманітарного
відділу, керівник
дозвілєвого центру

P.S.: А від себе особис-

то хочу побажати усім випускникам 2012 і особливо Ользі Гузь і Євгенії Туз спіймати свою жар-птицю, але не саджати її в клітку, а політати разом з нею. Щоб ваші мрії збувалися, а у вашого друга знайшлось для вас надійне запасне крило!

РЕПОРТАЖ, ПИСАНИЙ ПІД «ПЕРЕДЗВОНІ...»

5 червня, напередодні дня журналіста відбувся традиційний фестиваль регіональних ЗМІ «Золотий передзвін Придесення». Цей унікальний захід уже дванадцять років поспіль проводить управління у справах преси та інформації Чернігівської облдержадміністрації за підтримки обласної організації Національної спілки журналістів України, Національної ради з питань телебачення і радіомовлення України та Асоціації регіональних засобів масової інформації.

Цього року він вперше відбувся не в обласному центрі, а на стародавній мальовничій Ніжинській землі. Як зазначив начальник відділу у справах преси та інформації Чернігівської облдержадміністрації Дмитро Никоненко, одним із факторів, що вплинув на визначення місця проведення цього річного фестивалю були духовні традиції та культурі надбання тисячолітнього міста, «другою причиною, чому ми обрали Ніжин, стало те, що більша частина працівників ЗМІ Чернігівщини навчалися у Ніжинській вищій школі». Так і сталося, що представники ЗМІ Чернігівського регіону, Брянщини та Гомельщини завітали у Ніжин, мали познайомитися з його історією, відвідавши музеї міста та інші пам'ятки тисячолітнього міста.

У програмі фестивалю була важливе місце посіла зустріч із ректором Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя професором Олександром Бойком та викладачами філологічного факультету, адже більша частина учасників свята здобували вищу освіту саме у стінах цього навчального закладу. У своєму вітальному слові Олександр Дмитрович зупинився на ролі журналістів у формуванні соціальної пам'яті: «Без пам'яті людина існувати не може. І місце журналістів у процесі формування соціальної пам'яті надзвичайно важливе. Я б назвав корпус журналістів швидко реагуючим спецназом соціальної пам'яті. Ви перші, хто бачить, чує, осмислює, а потім примушує решту людей побачити, почути, осмислити. також на зустрічі присутні мали змогу поспілкуватися з викладачами філологічного факультету Володимиром Крутивусом та професором Григорієм Самойленком. Володимир Павлович, як читач і слухач, зробив комплімент обласним журналістам,

Учасники фестивалю під стінами Гоголівського корпусу

сказавши, що їхні радіопередачі і газети йому краще подобаються за інші регіональні ЗМІ. Також викладач побажав колишнім своїм учням звертати увагу на ознаки часу і фіксувати їх якщо не для сучасної преси, то хоча б для історії і, найголо-

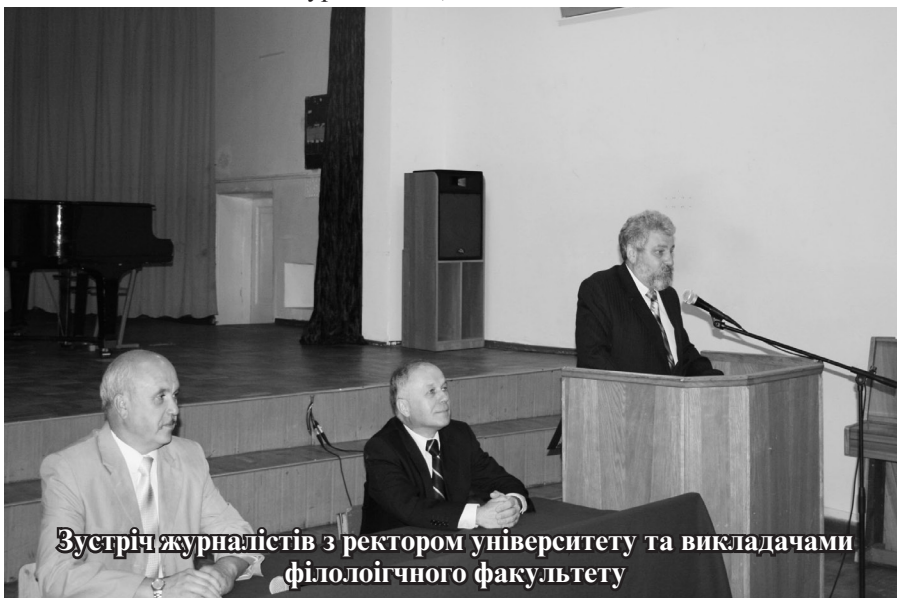
віше, побільше читачів, яких стає все менше. Григорій Самойленко також привітав своїх колишніх учнів і побажав їм не забувати Ніжинську вищу школу: «Ви пишть про нас, а ми будемо питати про вас».

Представники Чернігівського управління преси та інформації передали у дарунок університету книги місцевих авторів, які були видані за обласною програмою «Українська книга», а також вручили подарунки викладачам філологічного факультету, присутнім на зустрічі.

Після зустрічі з інтелектуальною елітою міста охочі могли познайомитися з музейним комплексом НДУ, відвідати Музей історії ніжинської вищої школи Музей М.В.Гоголя, Картинну галерею та Музей рідкісної книги.

Урочисте нагородження переможців конкурсу, який проводився у рамках фестивалю журналістської творчості, відбулося в Ніжинському драматичному театрі імені Михайла Коцюбинського.

Привітали учасників і гостей та нагородили переможців фестивалю «Золотий передзвін Придесення» голова

Зустріч журналістів з ректором університету та викладачами філологічного факультету

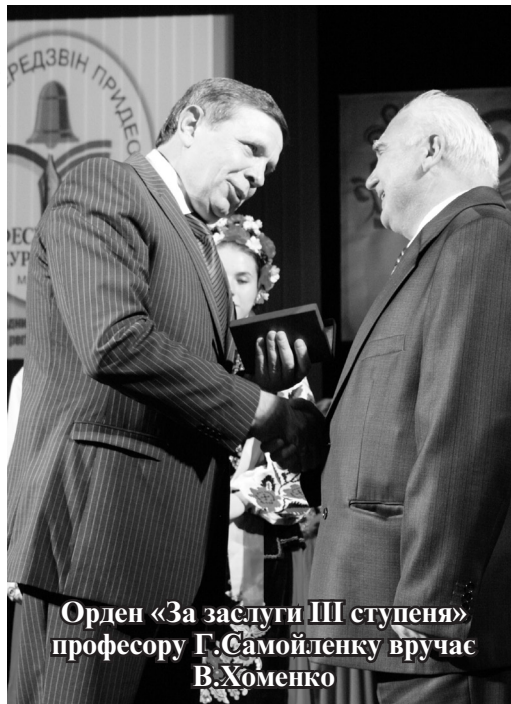
Чернігівської облдержадміністрації Володимир Хоменко та голова обласної ради Анатолій Мельник.

Звертаючись до журналістської громади, Володимир Хоменко зазначив: «Регіональні засоби масової інформації – це дзеркальне відображення економічних і соціальних процесів, які відбуваються в державі... Ми завжди уважно ставимося до повідомлень місцевої преси. І, можете не сумніватися, жодне критичне слово не залишається без відповідного реагування. Ми вдячні за об'єктивне висвітлення подій, яке допомагає приймати правильні, виважені рішення, забезпечує діалог між владою та людьми». Володимир Хоменко також висловив сподівання на те, що й надалі співпраця влади і представників ЗМІ буде конструктивною і спрямованою на вирішення тих соціально-економічних завдань, які ставить перед нами сьогоденне суспільство.

На значущості та важливості роботи журналістів у суспільному житті наголосив голова обласної ради Анатолій Мельник: «Чернігово-Сіверська школа журналістики визнана однією з провідних в Україні. І свідченням цього є той факт, що наша область єдина в державі, де багато років поспіль проводиться Міжнародний фестиваль регіональних ЗМІ, об'єктивність, оперативність, професіоналізм, вміння володіти словом, жанрове розмаїття – незмінні складові майстерності журналістів нашого краю».

Відзнаку фестивалю ректору НДУ вручає голова облдержадміністрації

Орден «За заслуги III ступеня» професору Г.Самойленку вручає В.Хоменко

Під час відзначення кращих журналістів області голова облдержадміністрації Володимир Хоменко вручив орден «За заслуги III ступеня» професору Ніжинського державного університету Григорію Самойленку. Ми поцікавилися у Григорія Васильовича, які почуття його переповнюють: «Указ Президента України про моє нагородження був ще у грудні 2011 року і від того вже пройшло багато часу. Але я не можу сказати, що це була для мене ординарна чи очікувана подія. Ні, на відзнаку мою кандидатуру було подано два роки тому і це все призабулося. І коли я по радіо і в мережі Інтернет з'явився Указ, для мене це було несподіванкою. Бо я знаю, що таких людей як ми, з пе-

риферії, не часто нагороджують. Але я вдячний і ректорату нашого навчального закладу, і Вченій Раді університету, яка підтримала цю пропозицію, і, звичайно, облдержадміністрації, зокрема Володимиром Миколайовичу Хоменку.

Я вже більше сорока років працюю в Ніжині, а взагалі в галузі освіти ось через рік буде п'ятдесят. Таким чином, тисячі і тисячі моїх випускників зараз працюють і в галузі освіти, і в засобах масової інформації. Я радий з того, що багато моїх випускників заслужені вчителі України, і в якійсь мірі мій внесок у підготовку кадрів в Україні теж оцінений. Тому мені приємно, що я отримав цю нагороду».

Орден професора Самойленка став не єдиною відзнакою, якою нагородили представників нашого навчального закладу. Спеціальною відзнакою Міжнародного фестивалю журналістської творчості «Золотий передзвін Придесення» за підготовку журналістських кадрів було нагороджена ректора Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя професор Олександр Бойко. Підтвердженням цього став виступ переможця фестивалю у номінації «Кращий журналіст друкованих ЗМІ» Заслуженого журналіста України, редактора Носівської районної газети «Носівські вісті» Олексія Нестеренка, який зазначив: «Я надзвичайно щасливий, що ця винагорода оргкомітету фестивалю наздогнала мене саме сьогодні у місті моєї студентської юності. Цю нагороду я розділяю із моїми кращими наставниками, які вчили мене поважати й цінувати Слово – високе слово від Бога і гостре слово Тараса».

Тож після закінчення свята учасників фестивалю залишилися гарні спогади про «містичний і ліричний» Ніжин, про справжній храм освіти і науки – Ніжинську вищу школу. Тому досвід проведення фестивалю журналістів у Ніжині сприяв тому, що оргкомітет розгляне питання щодо започаткування нової традиції – відзначення кращих журналістів у містах Чернігівщини, які є справжніми центрами культурного і духовного життя регіону». І нам приємно, що про наше старовинне і творче місто, і наш університет – один із найстаріших навчальних закладів Лівобережної України – будуть говорити тепер журналісти не тільки нашого регіону, нашої держави, а й сусідніх держав – Росії та Білорусі.

Наталка Ландар

Майстерня журналістської творчості

Більше десяти років в Ніжинському державному університеті імені Миколи Гоголя в Центрі суміжних професій снує спеціальність «журналістика», де під час навчання студенти оволодівають основами журналістської майстерності. І традиційно у червневому номері університетської газети, до Дня журналіста України, ми завжди надаємо їм слово.

1 червня - Міжнародний день захисту дітей

Студентська рада університету уже не один рік поспіль опікується Ніжинським міським тимчасовим притулком для дітей-сиріт та дітей позбавлених батьківського піклування. Протягом навчального року студрада університету оголошує збір коштів на придбання необхідних речей для притулку. Це можуть бути одяг, канцелярські приладдя, іграшки і, звичайно ж, ласощі. З цими дарунками наші студенти відвідують дітей напередодні дня Святого Миколая, у Великодні свята та 1 червня, в день Міжнародного захисту дітей.

Цей рік не став винятком винятком. 23 квітня студентська рада університету запалила зірочки в серцях дітей. Ми з усіма охочими пішли порадувати діток раніш приготованими солодощами та приємними подарунками. Вони дуже гарно прийняли нас, дозволили погратися, поскладати пазли, помалювати. Після того як вийшли з притулку, ми вже сумували за нашими маленькими друзями. Дякуємо всім, хто доклав зусиль, щоб зустріч відбулася. Приєднуйтеся до нашого маленького, далеко не останнього, свята».

Ольга Рєпа, студентка філологічного факультету, член студради університету

Зі щоденника Гоголівки

Вперше на фестиваль потрапила у 2011, коли виступала з колективом. Тоді не вдалось залишитись і «потусуватись» з молодими поетами. Подруги казали, що це класний сучасний фестиваль і філологу обов'язково хоч раз треба побувати, тим паче, що це недалеко... Відтоді я пообіцяла собі, що обов'язково повинна відвідати Гоголівку і відчувти, що таке сучасна література.

27 квітня перший, довгоочікуваний день – відкриття та знайомство з поетами. Події відбувались у Музичній школі. Звідусіль лунала музика, виставка дитячих робіт, але досить дорослих – атмосфера по-справжньому творча. Найбільше вразив передпрем'єрний показ віршованої вистави «Поезії Чоколівка. Мандри амура (Київські цикли)» київського театру «Мушля». Театр працює вже десять років. Тільки цього року він підготував три прем'єри – «Три радості» за віршами Володимира Свідзинського, «Ліфти для повертання» за поезією Івана Козаченка та «Чоколівка. Мандри амура».

Перед виступом Сергій Архипчук, режисер-постановник сказав:

– Нам би хотілось, щоб відбувся діалог поетів, яким 20 і більше, і поета, який є віком батьків сучасних молодих українських поетів. І я думаю, що ми досягли успіху, а критерієм було те, що під час кастингів молоді актори, коли їм потрапили до рук збірки Атили Могильного, вони це сприйняли як кволок необхідного, справжнього і надзвичайно важливого. В основі – твори Атили Могильного, поета київської школи.

І почалася вистава, точніше, щось неймовірне. Лунає мелодійна, спокійна музика, яка налаштує на сприймання. На сцені з'являється тендітна дівчина, яку «проколюють» смичком і так кожного хто виходить на сцену. Актори читають сім віршів Атили Могильного у кожного з персонажів своя історія. Вони між собою пов'язані лише темою. З декорацій – стільці на яких розташовувались герої після своїх монологів. Впродовж виступу актори виконують кілька пісень «The Beatles».

Ця вистава, каже її постановник, своєрідний протест проти сучасного театру, який став занадто розважальним. Це дійсно так. Потрібно задуматись, чому ми ходимо до театру: заради розваги чи щоб отримати щось від побаченого? Хоча б емоції. Та після «Мандрів амура» дійсно залишається не байдужим, з'являються нові враження, думки, відчуття, по-іншому сприймаєш навколишню дійсність.

Публіка тепло сприйняла гру акторів – Христини Микитин, Олїї Загорної, Ганни Литвиненко, Євгенії Пахомової, Василя Гоцька та композитора і піаніста Майї Петрової. Дякуємо за подаровану насолоду.

Ніна Скочко, студентка II курсу філологічного факультету

Будні студентського життя...

Студентське життя... Скільки про нього писано, говорено... Але передати ту особливу атмосферу, той коктейль з емоцій, вражень, переживань, який супроводжує студентське життя, дуже важко. Треба самому їх пережити, щоб зрозуміти, що ці неповторні моменти у житті кожного студента запам'ятовуються на все життя. І не останню роль у відчутті справжнього студентського життя відіграють гуртожитки.

Протягом навчання мені довелося проживати у гуртожитку №4, одному з кращих гуртожитків гоголівського університету. Тут мешкає близько 700 студентів. При поселенні в гуртожиток кожному мешканцеві видається перепустка, що є основним документом, який підтверджує право проживання і вільного входу до приміщення. Саме в гуртожитку студенти проводять більшу частину свого часу і долають перші серйозні кроки самостійного життя, з якими часто пов'язані веселі й приємні спогади.

Перше, що завжди цікавить студента, коли він поселяється в гуртожиток, це побутові умови, чи на-

стільки вони комфортні, як він до цього звик. Хочу відразу, з висоти власного досвіду, сказати, що наскільки б не були комфортними умови в будь-якому гуртожитку, вони, однак, далеко не відповідають умовам, у яких ви проживали вдома. Перше, що вражає в гуртожитку, це певні обмеження, до яких ми не звикли вдома. І головне з них – у приміщенні гуртожитку заборонено користуватися більшістю електричних

приладів. Ми, звичайно, розуміємо, що ці обмеження діють з метою протипожежної безпеки, але розуміння цього приходить пізніше, а перше враження – наші права обмежують, жах. І якщо без електрочайників, прасок, телевізорів ще можна якось обійтися, то без обігрівачів, особливо коли на вулиці хо-

лодно, а опалювальний сезон ще не почався, доволі скрутно. Для деякого серйозним обмеженням є вхід до гуртожитку тільки до 23.00, особливо важко при звичаї тим, хто вдома жодних обмежень не мав. Саме ці основні проблеми називають мешканці гуртожитку: «З усім іншим можна миритися, – говорить Тимошенко Ольга, яка живе в гуртожитку уже три роки, – особисто мені не подобається, що студенти у гуртожитку палять. А ще, я вважаю, що багато проблем виникає через брак культури самих студентів. Санітарно-гігієнічні умови випускницю філологічного факультету Юлію Сконець цілком влаштовують: «...У нас чисто в блоці, ми самі за нього відповідаємо. Велика перевага, порівняно з іншими гуртожитками з коридорною системою, що тут є простір кількох людей, за який вони відповідають...»

Від себе хочу додати, що які б проблеми не називали студенти гуртожитку, але, за можливості, вони намагаються потрапити саме у наш гуртожиток, і людей у ньому не меншає. Я сама прожила там протягом усіх п'яти років навчання.

ОГЛЯД ЧИТАЛЬНИХ ЗАЛІВ УНІВЕРСИТЕТУ

Книга – одне з найбільших надбань, створених людиною. З тих пір, як люди почали фіксувати свій досвід, ми всю мудрість попередніх поколінь черпаємо з книг. Вони відкривають нам світ, допомагають уявити майбутнє, спрогнозувати його. Яких тільки епітетів та метафор не використовують люди для позначення книг: джерело мудрості, цілителька душі, сонячне сяйво, ріка, що живить Всесвіт.

Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя славиться своєю бібліотекою далеко за межами міста чи країни. Я, як студентка філологічного факультету, кожного дня маю справу з книгою, тож послугами бібліотеки нашого вузу користуюся також

щодня, особливо читальними залами. Саме завдяки ним ми можемо прослідкувати як читають в нашому навчальному закладі. Звичай, читальні зали старого та нового корпусів завжди переповнені, близько 200 – 250 студентів відвідує їх кожного дня. Найчастіше – це студенти філологічного, історико-юридичного факультетів та факультету психології та соціальної роботи. За рік нашими бібліотекарями видається близько 5500 книжок. Бібліотекарі завжди допоможуть обрати потрібну літературу.

Як бачите, відповідь на питання «чи читають наші студенти» однозначно ствердна. А от відповіді на питання «що читають»,

на жаль, оригінально не вдається. У переважній більшості випадків книги беруть не з цікавості, а керуючись навчальною програмою. Але можна зустріти й самотніх студентів, які «лікують собі душі» сучасною українською книгою. Це, переважно, студенти філологічного факультету, які з палаючим поглядом поглинають Ірен Роздобудько чи Любо Дашвара. Звичайно, хотілося б, щоб охочих до читання студентів було більше, адже ми часто забуваємо народну мудрість «книга вчить як на світі жить».

Юлія Іващенко, студентка V курсу філологічного факультету, випускниця спеціальності «журналістика» ЦСП

Педагогічна практика: поради та враження бувалих

Кожен, хто обрав професію вчителя, рано чи пізно стикається з проходженням педагогічної практики. ось саме тоді студенти і переконуються в правильності чи хибності обраної професії, і визначають, чи далі продовжувати оволодівати професією, чи шукати себе в чомусь іншому.

Педагогічна практика чи то в школі, чи то в дитячих таборах часто відрізняється від будь-яких уявлень про неї, навіть від тих, які ми отримали на заняттях з педагогіки і методики. Справа в тому, що сучасна школа, а з нею й педагогіка як наука розвивається дуже динамічно. Особливо гостро це питання стоїть в школі, адже майже щороку Міністерство освіти, науки, молоді та спорту впроваджує нововведення у навчальний процес.

І саме з цими новими вимогами ми віч-на-віч стикаємося, коли проходимо педагогічну практику. Сучасна програма вимагає використання новітніх технологій, підходів, методів, але часто матеріальна база шкіл не встигає оновлюватися. Вчителі за власний кошт виготовляють дидактичні матеріали, купувати методичні матеріали.

Маючи досвід проходження практики як в школі, так і в дитячих оздоровчих таборах, можу зазначити, що вона дуже відрізняється. та й сама практика в середній і старшій школі теж має свої особливості.

Учні 5-9 класів сприймають студента-практиканта як вчителя, дорослу людину, намагаються його на-

слідувати. Цьому сприяє достатня різниця у віці, досвіді, віковій і психологічній особливості дітей. Але діти цього віку вимагають більшої уваги, дуже активні і менш цілеспрямовані у навчанні.

Що ж стосується учнів 10 – 11 класів, то вони є більш самостійними, спокійними і цілеспрямованими. З ними, як на мій погляд, простіше знайти спільну мову, але їх ставлення до студента-практиканта є більш дружнім. І дуже важливо визначити ту межу, яка б все ж дозволяла студенту у ролі вчителя не втрачати авторитет, дотримуючись демократичного стилю спілкування.

Педагогічна практика у літніх оздоровчих закладах відрізняється від практики у загальноосвітніх закладах тим, що тут ми повинні перш за все дбати про побут і відпочинок

дітей, намагатися зробити їх змістовним і цікавим. на перший план тут виходить турбот а про здоров'я дитини, про її безпеку. Адже часто діти цей час проводять далеко від дому, і повна відповідальність за них покладена на плечі вихователів та адміністрації закладу. Часто саме після літньої педагогічної практики студенти педагогічних вузів або переконуються у правильності обраного шляху, або навпаки, у його хибності.

Тому для кожного з нас педагогічна практика – необхідний досвід, який обов'язково знадобиться нам у майбутньому, навчить нас відповідальніше ставитися до обраної професії.

Тетяна Фігура, студентка філологічного факультету, випускниця спеціальності «журналістика» ЦСП

ЯК ЖИВЕШ, СТУДЕНТ?

Студент... Мабуть, більшість це слово асоціює з постійними клопотами, турботами та «катастрофічною» нестачею часу. Але, звісно, найзаклопотанішими серед нас, студентів, є члени студентської ради. І як будь-який колектив, вона не може функціонувати без керівника. зацікавившись, як же працює студрада університету, я вирішила дізнатися все з перших вуст і поспілкуватися з головою студентської ради університету Євгенією Туз.

– **Доброго дня, Женю.**
– Добрий день, Дарино!
– **Як пройшов твій день сьогодні? Який маєш настрій?**

– О, настрої у мене пречудовий, сонячний! День пройшов гарно, встигла зробити сьогодні всі спра-

ви, що запланувала.

– **До речі, про справи... Ти голова студентської ради університету. Скажи, чи важко тобі справлятися з усіма обов'язками керівника?**

– Як і в будь-якій діяльності, у роботі студради університету інколи виникають труднощі. Але справлятися з ними та й взагалі з усіма своїми обов'язками мені допомагає дружна, активна, творча та відповідальна команда членів студради, на яку я завжди можна розраховувати.

– **Зрозуміло. А як взагалі працює студентська рада університету?**

– Ми проводимо свої засідання кожного понеділка, обговорю-

ємо проблемні питання або ж складаємо, як кажуть, плани на майбутнє. У студраді університету працюють сім секторів на чолі з головами секторів, заступник голови студради секретар та старости гуртожитків. Ми усі пов'язані між собою і намагаємося усі справи робити разом, допомагати один одному незалежно від того, хто в якому секторі працює.

– **Чи відрізняється робота голови сектору від голови студради в цілому?**

– Я три роки поспіль була головою культурно-масового сектору свого факультету і у студраді університету. І зараз, будучи головою, я можу сказати: не важливо,

Що ми читаємо?

«Прочитавши її, я декілька днів ходила під враженням, хотілося, щоб вона не закінчувалася... Під кінець я геть розчулилася: плакала, усміхалася...» «Перше враження було не таке яскраве: добре, сумно, розумно...»

Читаючи ці репліки-відгуки, нам складно сказати, про яку книгу, якого жанру йде мова. Їх з однаковим успіхом можна застосувати як до фентезі, так і до біографії відомої особистості. Але ці відгуки об'єднують те, що вони належать людям одного віку (18 – 23 р.), одного фаху – студентів вищого навчального закладу.

Та у свідчать вони про одне: сьогодні, не зважаючи на поширений міф про кризу читання, молодь-всетаки звертається до джерела знань – книги, віддаючи їй данину поваги.

Інше питання: «що читають і якою мірою?» досить складне. спостерігаючи за оточення, особливо у нашому місті, дуже рідко зустрінеш людину, яка переглядає новини у газеті, а не в мережі Інтернет з мобільного. Данину друкованому на папері слову віддають переважно люди похилого віку, які, за звичкою звертаються до друкованого слова.

А що ж читає молодь? Переважна більшість студентства читає, насамперед, те, що вимагає програма навчального курсу. Дуже прикро, що багато з нас звертаються до друкованого слова лише за умови «треба»: треба вивчити параграф з психології «Увага», треба прочитати І.Нечуя-Левицького «Кайдашева сім'я»,

треба прочитати про особливості поширення популяції вовків в лісостеповій зоні... Саме ця умова «треба» когось змушує взятися за книги, а в більшості пригнічує всю цікавість до мистецтва слова.

На сучасному етапі розвитку технічного прогресу «читати книгу» зовсім не означає сприймати текст на паперовому носії». Зараз дуже поширенні електронні версії книг, які часто з'являються у просторі Інтернет раніше від своїх паперових оригіналів. А ще зараз часто з'являється поняття «прослухати книгу», тобто аудіо запис тексту у виконанні актора. Таких книг все більше з'являється за творами шкільної та університетської програми. І саме такому виду «читання» надає перевагу більшість школярів і студентів. А от друковане слово на паперових носіях поступово витискається менш затратними у часі технічними новинками. Звичайно, справжні поціновувачі книги все ж віддають перевагу саме традиційним виданням на папері: друковане слово розвиває уяву, дає можливість читачеві самому розставити акценти у тексті, змушує замислюватися над прочитаним, а аудіо запис обмежує слухача баченням читця, а також прослуханий текст сприймається скоріше як інформація, бо часто паралельно із прослуховуванням книги ми можемо щось робити: їхати у транспорті, прибирати вдома, готувати їсти і под.

Стосовно того ж, скільки читати і що саме читати, то відповідь не це питання кожен повинен дати сам: одні говорять, що якомога більше, інші – дол. того часу, поки це приносить задоволення, а ще хтось говорить, що все, що досить тих текстів, які подані в програмі. Але, на мою думку, так мислять лише ті, хто автоматично сприймає друковане слово. Щоб цього не сталося, треба урізноманітнювати коло читацьких інтересів. Тим, хто звик до белетристики, варто читати й науково-популярні, публіцистичні тексти. Не зайвою буде художня література й для тих, хто присвятив себе точним наукам. Думаю, хто з природничників не читав Джеральда Даррелла, той багато втратив. Це теж саме, що вчити історію педагогіки без таких творів як «Педагогічна поема», «Прапори на баштах», «Серце віддаю дітям», «Як любити дитину» та ін. Математикам корисно було б почитати белетризовані біографії «Марія Кюрі», «Ісаак Ньютон»...

Отже, що і як читати кожен визначає для себе сам. Ми ж можемо стверджувати: поки що у нас читають, цікавляться новинками літератури, а от в який спосіб і які книги – залежить від кожного. Кожен сам господар своєї книги.

*Наталія Хоменко, студентка
філологічного факультету,
випускниця спеціальності
«журналістика» ЦСП*

яку за рангом посаду ти займаєш. Головне – мати прагнення, сили, бажання постійного розвитку та са-

мовдосконалення, весь час розвивати у собі якості лідера та організатора, бути відповідальним.

грувати щось нове.

– Женю, і наостанок, що б ти хотіла сказати нашим читачам?

– Я б скоріше не сказати, а побажати хотіла (усміхається) усім натхнення, успіхів, нових досягнень, сонячного настрою та здійснення усіх бажань, прагнень та сподівань!

Година спілкування з Женею пролетіла непомітно, за гарячим чаєм у теплій дружній атмосфері. Женя постійно посміхалася та охоче відповідала на питання. Я бажаю Жені гарного настрою по життю, постійного розвитку, здійснення сподівань і назавжди залишатися такою доброзичливою і сонячною.

*Дарина Шпитяк, студентка
спеціальності «журналістика»
ЦСП*

– Чи важко працювати у такій структурі? Адже усі з різних факультетів. у яких є своя специфіка...

– Ой, так у цьому ж увесь «смак»! Це ж прекрасно, що у кожного своя специфіка, але є постійна взаємодія, адже ми маємо змогу обмінюватись досвідом, інте-

ЛИТЕРАТУРНА СПОРІНКА

«Вчора мене знайшли вбитою в Лондоні»

А когось із вас коли-небудь поглинала порожнеча? Ні? Мене так. Вона робить це якось непомітно.

Іноді я просто вбиваю час, або навпаки – час вбиває мене, а може і те, і інше... Ми ненавидим одне одного. Говорять «старий друг краще нових двох...» і справді: два нових друга можуть замить стати ворогами...

Щось заплуталась, хто ворог, а хто друг. Ні, друзів точно немає, отже всі вороги. Логічно. А може я перебільшую? Згущую фарби? У дитинстві я любила малювати, а ще в дитинстві був той друг, який був «краще нових двох». А ви знаєте, що все має бути за правилами? Я знаю і їх не можна порушувати. Спочатку кладеш

«лажа». Не треба було робити навпаки, мій новий друже.

А другий «новий друг» просто намішав це все у чайник і поставив на вогонь. Здається, все за правилами, так? Так, але ви це не уявляєте... воно

У мене немає часу, він мене ненавидить. У часу немає часу для мене. біологічний годинник давно позаду мене. У запасі ще років п'ять. Якщо через п'ят років я не стану тим, ким хочу, включиться уповільнений режим самознищення. Хоча, мабуть, ні... дійсно перебільшую, я себе знаю, тако-го не станеться.

Я втомилась блукати в пошуках самооцінки, хитаючись від заниженої до адекватної, від адекватної до завищеної.

Що в мені особливого? Тобто чи достатньо в мені особливого, щоб мати право навчати людей? Змінювати світ? Може, це гордіня? Помста? Сублімація? Може, фрустрація? Але ж ні...

Самодостатність. Сама собі. Сама з собою. Сама в собі. Просто сама.

Дарина Шпитяк, студентка спеціальності «журналістика» ЦСП

в чашку каву, потім цукор, потім заливаєш на три чверті кип'ятком, ретельно перемішуємо, доливаємо молоко. а якщо все зробити навпаки, то вийде

до цих пір кипить, ось-ось вибухне.

Навчилась не вдивлятися в обличчя людей. Не вірити обіцянкам. Не чекати простягнутої руки дружби. Не вірити. Не чекати. Тільки сподіватись.

Рідний університет... Спогади

«Ви не можете навчити людину чомусь; Ви можете лише допомогти їй зрозуміти це самій».

Галілео Галілей

Вступаючи до університету, я навіть не підозрював, що студентське життя буде настільки яскравим та насиченим. І я дійсно вірю, що це найкращі роки, що студентське життя – чудова та весела мить життя! Студенти, як правило, люди веселі та життєрадісні. Це особливий, ні на що не схожий стан душі. Всі проблеми та невдачі переносять з гумором. Щодо студентів факультету іноземних мов, то це взагалі окрема «каста». Я помітив, що філолога зрозуміє тільки філолог того ж фаху. По-перше мова, якою спілкуються студенти факультету іноземних мов незрозуміла ні для кого, окрім собі подібних. Так, це є дика комбінація української, англійської, німецької та французької! По-друге навіть мислення та менталітет особливі. Ось спробуйте загадати

філологу порахувати щось в думках! Ви побачите напружене обличчя, на якому відображені муки. І так, не дочекавшись відповіді просто почуєте «Я взагалі-то філолог!» Так-так, нам це недоступно! Зате вивчити велику кількість слів за короткий проміжок часу (за півгодини до пари) це запросто!

«Ведуть нічний спосіб життя». Це також про нас! Друга зміна просто перетворила нас на нічних істот. Мені це подобається. Вночі і вчитися легше, і ніхто тебе не відволікає, бо всі сплять. У цьому є особливий шарм... вчити граматику при світлі місяця! Тільки «своєму» ти можеш зателефонувати о третій годині ночі та поцікавитись, як він переклав те чи інше слово! А як студенти біжать додому після трьох пар? Голодні, знесилені, з останніх сил намагаються сісти в маршрутне таксі... взагалі проблема голоду займає чи не найперше місце серед проблем нашого факультету. Навіть перед першою

парою, коли ти дуже поспішаєш, і не хочеш щоб у тебе зняли тих нещасних десять балів за запізнення, в надії знайти щось в буфеті, філолог іноземних мов виходить звідти дуже розчарований... бо все було вже давно з'їдено студентами першої зміни! А потім тобі все-таки знімають десять балів, і так сумно, так сумно: і голодний, і балів немає...

Так, я обожаю свій факультет та університет! Він був мені другим домом, храмом науки. Я відчуваю, які безцінні знання та навички життя дає цей навчальний заклад.

Найсумнішою миттю мого життя було усвідомлення того, що мені доведеться розпрощатися з ним. І хоч життя не стоїть на місці, і життя після закінчення навчального закладу не закінчується, але дуже не хотілося покидати стіни мого університету... мого рідного університету...

Максим Яриш, випускник факультету іноземних мов

ALMA MATER

Засновник — колектив Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя

Газета виходить українською мовою раз на місяць окрім липня і серпня. Обсяг 2 друкаркуш.
Тираж 900 примірників.
Свідоцтво про державну реєстрацію ЧГ 442-91ПР

РЕДАКЦІЙНА РАДА

Голова редакційної ради – Станіслав Зінченко

Редактор: Наталка Ландар

Члени ради: Григорій Самойленко, Олександр Гадзінський, Анатолій Ролік, Петро Моціяк

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 16602, м. Ніжин Чернігівської обл., вул. Кропив'янського, 2, університет, новий корпус, кімната № 213, внутрішній телефон 10-39, email: almatmater.ndu@gmail.com
Комп'ютерна верстка, набір та макетування: Наталка Ландар
Фото М. Михайленко
Віддрукована у Видавництві НДУ імені М. Гоголя
Замовлення №19